

соната”, твору зі складною текстовою та сценічною долею. Саме за цим збереженим примірником протягом 1961 – 1963 рр. у київському Театрі-студії під концептуальною орудою Крушельницького йшла робота над опальною Кулішевою п’єсою. Своїми мистецькими діями, духовними вчинками М.Крушельницький сприяв реставрації образу Леся Курбаса та Миколи Куліша.

“Їх взаємна любов – Куліша і Курбаса – була ніжна і пристрасна: так люблять закохані навічно; так люблять друга, коли вірять, що йому готовано на майбутнє вчинити щось видатне.

Думаю, що це була любов двох талантів, що знайшлися: Куліш був талант для Курбаса, Курбас – талант для Куліша”, – писав про них на схилі літ Юрій Смолич (73).

Якщо цей вислів Ю.Смолича розглянути ширше, то “знайшлися” у процесі розвою української художньої культури один для одного три таланти – Режисера, внутрішньо “зарядженого” на мистецькі експерименти, трансформації, реформіновації, Драматурга, від природи схильного до практично безмежних жанрово-концептуальних та художньо-формальних шукань, і Актора, з майстерністю універсала спроможного взяти будь-яку рольову ноту, зіграти будь-яку складну, несподівану та унікальну своєю суперечливістю партію. “Знайшлися” й утворили мистецько-духовну єдність, аналогів якій, можливо, в історії європейського та світового мистецтва знайдеться зовсім небагато.

м.Херсон

Наші презентації

КРИТИКА. – 2005. – Число 11.

З нагоди річниці революційних подій та виходу в Польщі книжки “Помаранчева поезія” Вадим Дивнич порівнює досвід Майдану та власні спогади про вірменське національне пробудження наприкінці 1980-х. Андре Глюксман констатує, що західні “панівні еліти... змагаються, хто більше підлижеться до Владіміра Путіна”, тоді як “образ Росії, яка твердо ступила на правильний шлях, навіть наближено не відповідає дійсності”. Лев Гудков аналізує антидемократичні тенденції в пострадянській Росії, де панує бюрократія й зберігається ментальність “совєтської людини”. Михайло Мінаков з’ясує вплив ситуації посткомунізму й посттоталітаризму “на усвідомлення і здійснення вимог національної ідеології та модерної моральності” в сучасній Україні. Барнаба Джонс друкує лекцію про люстрацію. Павло Швед аналізує рецепцію постмодернізму українськими інтелектуалами (передусім літературознавцями). Тетяна Дзядевич рецензує книжку Д.Матіяш “Реквієм для листопаду”, Олена Любенко – збірку п’єс В.Діброви “Довкола столу”, Соломія Бук – роман Ю.Винничука “Весняні ігри в осінніх садах”, Елеонора Соловей – епіграми українських літераторів. Максим Стріха, дбаючи про власну дослідницьку репутацію, передруковує вже відомий читачам “СіЧ” і (2005. – №12.) лист сумлінного науковця. Василь Балушок обороняє книжку З.Васіної “Український літопис вбрання”. Ярина Боренько реагує на статтю О.Андрійчука “Яка Україна потрібна Європейській Унії?”.